

Kellene egy városi klub!

Kyru soha nem adja fel

Radovics László, azaz Kyru számos alkalommal szerepelt a Hírmondó hasábjain. Ő a helyi rockélet egyik motorja, istenáldotta hangjával, „nem adom fel” hozzáállásával, amire ugyancsak szüksége is volt, mivel a hazai zenei élet „majdnem befutott” kategóriájába tartozik. Mostanában a legendás P. Box énekesként halhat magáról.

Kevesen tudják Kyru-ról, hogy beválogatták a „Casanova night” című musical Bruno felügyelő főszerepére, ám a produkció az ősbemutatónál nem jutott tovább. Nem mintha megbukott volna, inkább az történt, hogy a szerző és teátrum gazdája nem értett egyet a várható bevétel elosztásán.

Kyru zenei életének új fejezetét nyitotta meg, a Sáfár József, „Öcsi” (basszus gitáros) – Szabó István „Putyur” (dob) féle újjáalakult P. Box legfrissebb zenei albumának elkészítése, amelynek hanganyagát olyan énekesek után énekelte fel, mint Varga Miklós és Vikidál Gyula. Az albumot az A38 hajón mutatták be először. Egy hívatásos zenekritikus, Bálint Csaba így értékelte az anyagot: „... Az új énekes, Kyru talán a legjobb választás volt erre a posztra. Most már a szövegeket is biztonsággal tudja, és hangilag a bluesrock egyik legjobb magyar énekes. Jó fazon, szerethető színpadi ember.”

Az újjáalakult P. Box-ról és az új albumról kérdeztük Kyru-t.

– *Hogyan keveredtél az együttesbe?*
– Sáfár Öcsivel véletlenül egyszerre léptünk fel egy koncerten az Erkelben. Egy éve felhívott, hogy készül az új CD-jük, és engem szeretnének énekesnek. Addig nem nagyon ismertem a P. Box dalait, így aztán mindegyiket meg kellett tanulnom.

– *Hogyan jellemeznéd az új CD-t? Van kedvenc dalod?*

– Nagyon jó 12 dal született, melyeknek zömmel a Sáfár Öcsi a szerzője, de egy dalt, a „Lassíts, Baby”-t Öcsivel ketten írtunk, és annak a nótának én vagyok a szövegírója is. A bluesrock műfajába tartozik, de sokkal modernebb a hangvétele, egy kicsit reppelek is benne. Igazság szerint kicsit elsiettük a bemutatkozó koncertet, mert elfogyott a pénz, nem készült el még a CD borítója, így csúszik a megjelenés. Főleg rockzenei fesztiválokra, Erdélyben, vidéken lépünk fel. Budapest most koncert szempontjából nehéz terep. Régen az együttesek kaptak pénzt a fellépésért, most az A38-as bemutatón 350.000 forintjába került a zenekarnak! Erdélyben nagyon szeretek fellépni, az ottani közönség hálás, amiért kivisszük hozzájuk a zenénket. A másik zenekarommal, a Harakyrú Baddel december végén három napig koncerteztünk Kézdivásárhelyen.

– *Egyszer azt mondta nekem, hogy tősgyökeres keszi ember, nem is tudna máshol élni. Ugye a zenében sem hagy cserben bennünket?*

– Budakeszin él jó néhány remek zenész, csak nincs, ahol fellépünk. Kellene egy jó kis hely, egy városi klub vagy efféle! Az Erdő utca 8. tökéletesen megfelelne erre a célra, hatalmas az épület, és még kertje is van. Meg kellene nézni, milyen klubra lehet támogatást szerezni, és annak függvényében kellene elkezdenni a szervezést. A Kyruszaurusz most picit átalakult. Továbbra is a Beatrice szólógitáros, az ország egyik legjobbja, Magasvári Viktor szólózik, Szűcs Kálmáné a basszus, a dobnál viszont már Nagy Feró fia ül. Tehetséges, jól járt vele az együttes, bár Mózit is nagyon szeretjük. Januárban több koncertet tervezünk a Darkban, az időpontokat a Facebookra szoktam feltenni.

HIHI

Teret kérnek Budakeszi művészei

Szép sikerrel zárult advent idején a Kálvin teremben megrendezett jótékonyági festménykiállítás és -vásár. Az esemény egyik szervezője, dr. Darkó Jenő muzeológus, történész szerint a művészek lelkesedése és a kiállítás fogadtatása egyértelműen arra utal, hogy Budakeszinek szüksége lenne egy állandó kiállító térre, ahol a helyi alkotók időről időre méltó körülmények között mutathatnák be munkáikat.

– *Honnan ered a kiállítás gondolata?* – kérdeztük dr. Darkó Jenő muzeológust, történészt, a kiállítás egyik szervezőjét.

– Bakács Edit Bernadett képviselőasszonytól megtudtuk, hogy 2010-ben már kétszer annyi rászorult tartottak nyilván Budakeszin, mint 2009-ben. Sokan elbukták a lakáshiteleiket, és az önkormányzatnak is elfogyott a támogatási kerete. Ilyenkor szokás jótékonyági koncerteket és különböző kulturális programokat szervezni. Hárman hoztuk létre ezt a kiállítást, Dévényi János festőművész barátommal és Nagy Mónikával, a művelődési ház munkatársával. Összesen 16 művész jelentkezett a múlt év december 12-én megnyílt kiállításra.

– *Volt valami tematikai kikötés, ami alapján kiválogatták az alkotásokat?*

– Nem volt semmilyen megszorítás, nem számított a végzettség sem. Az mindenképpen fontos, hogy Orosz Istvánt és Keresztes Dórát meg tudtuk nyerni az ügynek. Volt egy-két súlyponti alkotása a kiállításnak, mint például Dévényi János munkái. Ez a szentendrei stílusú nonfiguratív-konstruktív ábrázolás, aminek külön fogyasztói köre van. Összességében a kiállított alkotások elég széles spektrumot öleltek fel, bármelyik galériában bátran megállták volna a helyüket, jó minőségű anyagot sikerült összehozni. Ez a kiállítás nem jöhetett volna létre, ha Boros Péter nagytisztelendő lelkészúr nem áll az ügy mellé, és nem bocsátja rendelkezésünkre a Kálvin termet, amely jószereivel az egyetlen kiállítóhelye Budakeszinek.

– *Milyen volt a fogadtatás?*

– Remekül sikerült a megnyitó, megtelt a Kálvin terem. Örömmel fogadták a látogatók azt, hogy budakeszi művészek mutatkoztak be, ami ennek az ügynek a továbbgondolására is bátorítást ad. Amennyiben tehetjük, akkor folytatjuk ezt a kezdeményezést. A karácsonyi kiállítás minden évben megismételhető, és ezzel egy fórumot is szeretnénk biztosítani a budakeszi művészek számára, nem zárva ki persze más kezdeményezési lehetőséget sem. Ez a kiállítás egy olyan első alkalom volt, ami áttörést jelenthet egy újfajta városi kultúra megteremtéséhez. Nyilvánvaló, hogy a helyi művészeknek szükségük van állandó fórumra, ahol megmutathatják magukat, s így megindulhat egy olyan társadalmi, kulturális pezsgés, ami esetleg egy helyi művésztelep vagy akár egy alkotó kör kialakításához is elvezethet.

– *Milyen eredményekkel zárták a tárlatot?*

– A beadott műtárgyak összértéke 3-3,5 millió forint volt, amiből végül 220 ezer forint folyt be. Mészöly Zsófia alkotása volt a legdrágább, 70 ezer forint, tehát az értékesített tárgyak eladási ára nem haladta meg darabonként a 100 ezer forintot. Elkelt például annak a bevezető fényképsorozatnak az egyik darabja, ami egy erdélyi református templomnak a templomtornyát ábrázolja, és Orosz István mindkét felajánlott alkotása is.

KOMJÁTI ORSOLYA